

כ' סיון ה'תשע"ט 12.6.20

מגזין מס' 580

ערב שבת פרשת שלח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

החייב כספך

יוקר הזמן - 'כל רגע הוא נצח'

בעולם הזה, כרוכה הזדהותו של האדם תמיד במאמץ גופני ונפשי. כשם ש"קשה" לו לאדם לעורר עצמו לשאוף למטרות חיוביות ולהתייגע על מימושן, כך ממש "קשים" עליו ללא נשוא חיי בטלה ושיעמום חסרי כיוון. ומכיון שבחיי האדם אין מצב של ריק ללא קושי, הרי לא נותרה בפניו אלא הבחירה בין קושי 'בונה' לקושי 'הרסני'... והחשבון הוא פשוט: אם בפרק זמן כלשהו בחרתי ב"סבל" הכרוך בקושי 'בונה', הרי אף שסבלתי - מכל מקום, בינתיים פעלתי משהו חיובי בעולם. ובאם לאו, כיון שאין מצב ללא קושי, הרי (נוסף לזה שבזכותי זמן יקר, גם) סבלתי לחינם קושי ללא תכלית... פקיחת עיני האדם המשכיל לראות את העילוי או הירידה הנולדים מבחירתו, נוסכת בו כוחות להתיר את כבלי הרמייה העצמית (שבמשיכת הלב הטבעית ל"צעצועים"...) לטובת יציאתו לחירות.

צוללים למעמקי התניא והנפש

עם הרב

יאיר כלב

יום חמישי || י"ב סיון || 4.6.20

בשעה 20:30

בפייסבוק של 'עמותת תניא' ובזום
לאחר השיעור יעלה הוידאו לערוץ ה-youtube

ולאתר:

<http://www.tanyaor.com/>

קישור הזום: [D4U.co.il/li/CogXB](https://www.zoom.us/j/9191272000)

החידוש שבגאולה

תכלית אישית

לכל דבר בעולם נקבעה תכלית מיוחדת. גם לעם ישראל ולעמי העולם תפקידים נבדלים זה מזה. תפקידם של היהודים להיות "ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות יט,ו), ותפקידם של הגויים להבטיח את יישובו התקין של העולם, "לשבת יצרה" – ליישב את העולם ולעשותו עולם שטוב לחיות בו, עולם של אמונה בבורא עולם, עולם של צדק ויושר.

התורה והמצוות ניתנו לעם ישראל בלבד, ורק יהודים חייבים לקיים את תרי"ג מצוות התורה. חובתם של הגויים מתמצית בשבע מצוות בני נח. אלה המצוות שהן אבני יסוד לחברה אנושית מאמינה ומתוקנת, ואנחנו צוינו מפי ה' בהר סיני למסור את שבע המצוות הללו לכל בני האנוש.

הניצוצות ייגאלו

אולם יש הבדל מהותי בין הימים האלה לימי הגאולה. בזמן הזה, אף שלגויים שמור תפקיד מיוחד, בכל זאת ניתנה להם אפשרות להתעלות ולזכות בתפקיד המיוחד שניתן ליהודים, על ידי התגיירות. אמנם היהדות איננה שואפת לעשות את כל בני האדם ליהודים. נהפוך הוא, גוי שבא להתגייר אנו מצוים לדחותו בראשונה. זאת משום שאין לנו שום ענין להפוך גויים ליהודים. אולם מי שרוצה מאוד ומתעקש להיות יהודי – אנו מצוים לקבלו כאחד מאיתנו והוא נעשה יהודי לכל דבר.

אפשרות זו קיימת רק בזמן הזה. בזמן הגאולה לא יהיה אפשר להתגייר. הגמרא (יבמות כד,ב) אומרת: "אין מקבלין גרים לימות המשיח". גם בימי דוד ושלמה, שבהם היה מעמד העם היהודי רם ונישא, לא קיבלו

גרים. הטעם הפשוט לכך, שבתקופות כאלה אין ביטחון שהרצון להתגייר אכן נובע מתשוקה להצטרף לעם ה', ולא מפחד היהודים או משאיפה ליהנות מהמעמד המכובד של עם ישראל. לכן בזמן הגאולה, שבו יתגלה לעין כול המעמד המיוחד והנעלה של עם ישראל, ודאי שכל הגויים ירצו להיות יהודים וליהנות מהשפע הרוחני והגשמי הרב שיינתן לעם היהודי, ואין הדבר מעיד על הזדהות אמיתית עם ייעודו הרוחני של עם ישראל.

בתורת החסידות מבואר טעם פנימי ועמוק יותר לדחיית הגרים בימות המשיח. כל ענין הגרים הוא בירור וגאולת ניצוצות קדושים שנפלו בין אומות העולם, אך בזמן הגאולה יושלמו כל הבירורים וממילא לא יהיה מקום לגיורי גויים.

תיקון שלא היה מעולם

תפקידם של הגויים בימות המשיח יתבטא במתן סיוע לעם ישראל למלא את ייעודו, כפי שנאמר: "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני ניכר – איכריכם וכורמיכם". ומה נעשה אנחנו? ממשיך הנביא: "ואתם – כהני ה' תיקראו, משרתי אלוקינו ייאמר לכם". אומות העולם יראו זכות גדולה בהושטת סיוע לעם ישראל, כדי שיוכל למלא את תפקידו. כאשר העולם כולו יגיע לתיקונו יתוקנו גם היחסים בין ישראל לעמים ויעמדו במתכונתם הנכונה כפי כוונת הבריאה.

תיקון זה של העולם יהיה בסוף תהליך הגאולה (על פי הסדר של הרמב"ם), לאחר בניין בית המקדש השלישי וקיבוץ כל נידחי ישראל. אז יגיע השלב שבו יתקן המשיח את העולם כולו ויביאו לשלימותו. ומבחינה מסויימת, עיקר חידושו ושלימותו של המשיח

המקורות הדנים בסוגיות אלה, כדי שנדע לקרוא נכון את האירועים המתרחשים סביבנו ולהיות מוכנים. גאולת מצרים באה כאשר עם ישראל זעק אל ה' וביקש להיגאל. גם אנו צריכים לפנות לקב"ה בתפילה ובבקשה שימהר לשלוח לנו את משיח צדקנו ולהביא את הגאולה, כי חבל על כל יום שהגאולה מתמהמהת. מי יודע, אולי חסרה רק פעולה טובה אחת שלך, כדי שתבוא הגאולה? עלינו להוסיף במעשים טובים – בין אדם לחברו ובין אדם למקום – מתוך כוונה מיוחדת להחיש את הגאולה. כל מעשה טוב, כל עזרה לזולת, כל פרוטה שתורמים למטרות צדקה, כל הוספה בלימוד תורה ובקיום מצוות וכדומה – מקרבים את הגאולה.

(מעובד מתוך אתר צעירי אגודת חב"ד chabad.org.il)

– בתיקון העולם דוקא. שכן שלימותו של עם ישראל וקיום התורה מתוך מנוחה כבר היו במידה מרובה בימי שלמה ובימי חזקיה, אך תיקון אומות העולם לא היה מעולם. זה כחו הגדול של משיח צדקנו, "אשר עומד לנס עמים, אליו גויים ידרושו והיתה מנוחתו כבוד".

ציפייה דרוכה

עצם הציפייה לבוא הגאולה – מזרזת אותה. אם המשיח מתמהמה – אנו מגבירים את ציפייתנו לבואו. אנו יודעים ומאמינים שהגאולה קרובה קרובה, ועלינו להתמלא ציפייה ותקווה.

עלינו ללמוד ולהכיר את הנושאים של ביאת המשיח והגאולה. עכשיו, לקראת הגאולה, עלינו ללמוד את

הסר דאגה מלבך!

"על שני דברים אסור לדאוג: על מה שאפשר לתקן – כי יש לתקן במקום לדאוג; ועל מה שאי אפשר לתקן – כי מה תועיל הדאגה"

(רבי מיכל מזלוצ'וב)

הסיפור השבועי

שני צדדים למטבע

מטבע יקר, מפני שאינו רוצה לחלל את השבת. עוד בטרם סיים את הסבריו ניגש אליו הנער ודחף אותו בחוזקה. יצחק ההמום לא הצליח להשמיע הגה, והנער כבר נעלם מעבר לבניין ובידו המטבע היקר.

מושפל ומוכה הלם נותר יצחק מוטל על הארץ. המחשבה לדלוק אחרי הערבי אפילו לא עלתה בדעתו. אכזבה עמוקה מילאה אותו על אובדן מטבע הזהב. בראש מורכן קם, ניער את האבק מבגדיו והסתלק מהמקום בבושת פנים. הוא סב על עקבותיו, ושירך את דרכו בחזרה לעבר בית המדרש של האדמו"ר רבי נחום מצ'רנוביל, שבו נהג אביו להתפלל מנחה ולסעוד סעודה שלישית.

איש לא הבחין בדכדוך שאפף את הילד הפעלתן והנמרץ. במקום להתנדב כדרכו לארגון הסעודה השלישית והגשת התקרובת, הצטנף לו בפינת בית הכנסת, אכול רגשות תסכול ועצב, ודמעות חונקות את גרונו.

אך הרבי הבחין בעינו החדה בהתנהגותו החריגה של הילד. הוא ניגש אליו ודרש בשלומו. "האינך חש בטוב?", שאל. "אנו זקוקים לך לעריכת השולחן!", הפציר בו.

לבסוף הצליח לדובב את הילד. בקול בוכים שיתף יצחק את הרבי בפרטי המעשה. הרבי האזין בריכוז לדבריו, ואז אמר לילד: "בוא עמי אל שולחן הסעודה השלישית, ואחר צאת השבת גש בבקשה אל ביתי". הילד הנהן בהסכמה.

אחרי תפילת ערבית התלווה יצחק הקטן אל הרבי, ונכנס אחריו ביראת כבוד לביתו. הרבי בירך את בני ביתו, ופנה אל שולחנו. שם פתח מגירה והוציא מתוכה מטבע זהב, זהה לגמרי למטבע שהתגולל על קרקע הרחוב בעיר העתיקה. "הרי לך מטבע", מסר הרבי את המטבע ליצחק,

הילד רץ בסמטאות המפותלות. הוא הכיר כל משעול ברחובות הצרים של ירושלים העתיקה, והתמצא בהם בקלות. זו היתה שעת אחר הצהריים של שבת קיצית, ויצחק אייזנבך, ילד ירושלמי פעלתני ומלא מרץ, יצא אל הכותל המערבי. רגליו נשאו אותו לעבר שער יפו, ומשם פנה במרוצה לתוך העיר העתיקה.

יצחק חצה את שוק הבשמים, והמשיך לשוק הקצבים ושוק הצורפים. בתי הקפה הדיפו ניחוח עז של המשקה, מהול בריח הקטורת של מעשני הנרגילות. יצחק לא שת לבו לכל זה. שבת היום, והוא רוצה להגיע אל שריד בית המקדש.

פתאום עצר. עיניו לכדו מטבע זהב נוצץ, המוטל בצד הדרך. פיו נפער בתדהמה; מימיו לא נתקל במציאה כזאת. כבן למשפחה מרובת ילדים ידע כל ימיו רק עוני ומחסור. האוצר המונח לרגליו הצית את דמיונו. איזו רווחה יביא למשפחתו, המתקיימת בקושי!

אבל שבת היום. רגע עמד תוהה סמוך למטבע הנחשק. במוחו הבזיק רעיון: הוא הביט ימינה ושמאלה, לוודא שאיש אינו חומד את מציאתו, ודרך על המטבע בנעלו. החלטה גמלה בלבו: הוא יישאר עומד על המטבע עד מוצאי השבת. רק אז, כששלושה כוכבים יזהרו בשמים, ייקח את המטבע. עדיין נותרו כארבע שעות עד צאת השבת, אך ההמתנה הארוכה לא הרתיעה אותו.

דקות ארוכות ניצב הילד ברחוב ההומה, נטוע במקומו בלי תזוזה, עד שהעמידה הממושכת עוררה את חשדנותו של נער ערבי. "יהודי!", קרא לעברו, "מדוע אתה עומד כאן זמן רב כל כך?".

תחילה התעלם יצחק מן השאלה, אך הנער הערבי לא הרפה, ויצחק סיפר בתמימות, שתחת נעלו הוא שומר על

השכר לעצמו?

חיבוטי הנפש של יצחק לא היו קלים. אגרופו שכבר חפן את המטבע הנוצץ, נפתח ונסגר חליפות. קולות מנוגדים בתוך נפשו דחקו בו: קח כבר את הכסף! לא, יש כאן זכות נדירה, שאפילו הרבי רוצה אותה! אל תיכנע! ברגע של אומץ נפלה ההכרעה. הוא הושיט את ידו והניח את המטבע על שולחנו של הרבי. "אם המצוה שלי שווה כל כך הרבה, אינני מעוניין למכור אותה!", אמר בפסקנות. המטבע שב אל הרבי, ונהרה גדולה התפשטה על פניו.

דבר המעשה נחקק בזיכרוננו של ר' יצחק אייזנבך כל חייו, והוא נהג לחלוק את המסר עם ילדיו ונכדיו. באותו מוצאי שבת הוטמעה בו ההמחשה החיה על ערכה של מצוה יותר מכל מה שלמד מעודו...

(על-פי 'בנתיבות המגיד')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

שעיניו נפערו באי אמון למראהו. "אבל", הוסיף כממתיק סוד, "אני מעניק לך את המטבע בתנאי אחד".

"ומהו?", תלה הילד עיניים משתוקקות. מה הרבי כבר יכול לבקש?

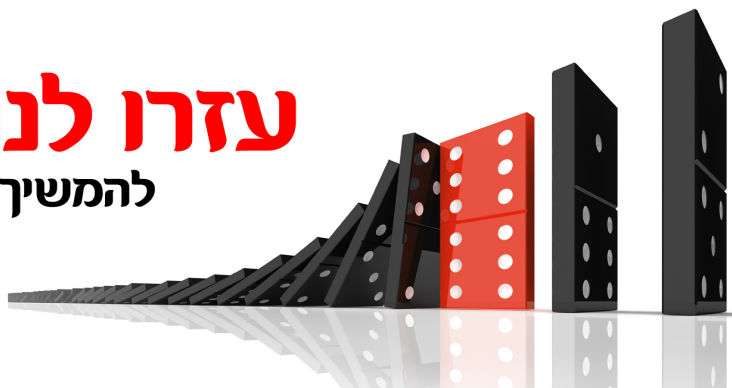
"אני מבקש ממך שתיתן לי את שכר המצוה שקיימת היום!", אמר הרבי.

"הרבי רוצה את שכר המצוה שלי, תמורת המטבע?", התקשה הילד להבין.

הרבי הניד בראשו לחיוב: "זכית לקדש שם שמים, בהימנעותך מלחלל את השבת. שכר המצוה הזאת גדול מאוד. תן לי אותו, ובתמורה קח את מטבע הזהב".

יצחק הרהר רגע: האם המצוה שעשה גדולה כל כך, עד שהרבי מוכן לשלם בעבורה מטבע זהב? אכן, הוא חושק מאוד במטבע היקר, אבל אם הרבי מוכן לשלם מחיר גבוה כל כך תמורת שכר המצוה, אולי מוטב שישמור את

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת שלח

שילוח המרגלים

משה רבנו ממנה את שניים עשר נשיאי השבטים לצאת לתור את ארץ כנען טרם כיבושה על ידי בני ישראל. הוא מצוה עליהם לבחון את איכותה וטיבה של הארץ המובטחת ואת חוזקם של העמים היושבים בה.

המרגלים מוציאים דיבת הארץ רעה

המרגלים תרים את הארץ במשך ארבעים יום, וחוזרים כשבידיהם פירות ענק המעידים על טיב הארץ. הם מספרים אמנם כי הארץ "זבת חלב ודבש", אך בפיהם גם דברים קשים על עוצמת העמים היושבים בארץ באמרם כי הארץ 'אוכלת יושביה'. מסקנת המרגלים (מלבד כלב ויהושע) היא: "לא נוכל לעלות אל העם, כי חזק הוא ממנו". כלב בן יפונה הוא היחיד מבין המרגלים המכריז בקול צלול כי בכח בני ישראל לנצח את יושבי הארץ ולכבשה. גם יהושע מצטרף אליו, אך המרגלים והמון העם אוטמים אזניהם משמוע.

בכי של חינום ועונשו

העם מקבל את דברי המרגלים, ופורץ בסערת בכי של אכזבה ומרי. יהושע וכלב (בגיבוים של משה ואהרן) מנסים לשכנע את העם כי הארץ טובה וכי על ישראל לבטוח בה, אך המתלוננים בזעמם כמעט קמים עליהם לרוגמם באבנים. אלא שלפתע מופיע עמוד הענן באוהל מועד, והקב"ה משמיע באוזני משה דברים קשים אודות קטנות אמונת העם, ומציע להמיתם בדבר ולהוציא

תחתם ממשה עם חדש גדול ועצום. משה מתנגד נחרצות ופותח בתחנונים לפני ה' ומבקשו כי ייסלח לעם ישראל. בין דבריו הוא טוען כלפי שמים "ואמרו הגויים... מבלי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם, וישחטם במדבר". ה' מתרצה לתפילת משה באומרו "סלחתי כדברך", אך נשבע אשר גזירה היא מלפניו כי ימותו במדבר כל בני דור המרגלים (כל הגברים שבשעת 'בכיית החינם' כבר מלאו להם עשרים שנה). רק בניהם, אנשי הדור הבא, יזכו להכנס לארץ המובטחת, וגם זאת רק לאחר ארבעים שנות הנדודים שעוד נכוננו להם במדבר - שנת נדודים כנגד כל יום מארבעים ימי ריגול הארץ. באותה שעה נענשים המרגלים, פרט ליהושע בן נון וכלב בן יפונה, ומתים מיד במגיפה קשה.

חטא המעפילים לעלות אל ראש ההר

בני ישראל בוכים ומתאבלים על הגזירה. אך עד מהירה מתכחשים חלק מן העם לגזירה האמורה ביוצאם מיד בכיוון הארץ לכבשה, בניגוד להוראת משה שמזהירם לבל ימרו את פי ה'. בעוד הם מתעקשים להמשיך ולהתקדם לבדם, יוצאים כנגדם העמלקי והכנעני יושבי המקום ומכים בהם עד חורמה.

מצוות הארץ

על פי ציווי ה' מלמד משה את בני ישראל מצוות שיתחייבו בהן מיד עם כניסתם לארץ המובטחת:

שגגת הסנהדרין והיחיד – וכפרתם

באם טעו גדולי ישראל והורו לעם בשגגה על האסור כי מותר הוא, יהיה עליהם להקריב פר אחד לעולה ושעיר עיזים לחטאת לכפרת שגגתם ושגגת העם. השוגג בעבודת כוכבים יחוייב לכפר על שגגתו בהבאת קרבן עיזה בת שנתה. המזיד או המגדף (כלפי שמים) – חייב מיתה.

דין המקושש בשבת

בני ישראל מוצאים את 'אחד העם' מקושש עצים ביום השבת בניגוד לציווי התורה. אלא מכיון שעדיין לא פורש דינו של העובר על איסור זה, הרי שלפי שעה נעצר האיש במשמר עד אשר יפורש דינו. הקב"ה מצוה להמיתו בסקילה על ידי כל העדה מחוץ למחנה.

מצות ציצית – תזכורת לקיום מצוות ה'

ה' מצוה להטיל פתילים שזורים, הנקראים ציצית, בכל בגד שיש בו ארבע כנפות. בין פתילי הציצית פתיל אחד צבוע תכלת. הציצית תהיה לבני ישראל כמגן מפני העבירות בהזכירה להם תמיד אודות קיום מצוות ה', וקדושים יהיו בזה לה' המוציאם מארץ מצרים.

שיעורי המנחות והנסכים לכל קרבן וקרבן

כשיביאו למקדש קרבן מכל סוג – עולה או זבת, נדר או נדבה, מן הבקר או מן הצאן – יהיה עליהם להביא גם מנחות ונסכים בשיעור קבוע [התורה נוקטת במידות הנוהגות באותם ימים: מידת עשרון לחומרים יבשים (גרגרים, קמח, סולת וכדומה) ומידת הין לנוזלים].

לקרבן מן הכבשים: עשרון אחד סולת מעורב ברבע הין שמן למנחה. רבע הין יין לניסוך.

לקרבן איל: שני עשרונים סולת מעורבים בשליש הין שמן למנחה. שליש הין יין לניסוך.

לקרבן מן הבקר: שלושה עשרונים סולת מעורבים בחצי הין שמן למנחה. חצי הין יין לניסוך.

כאשר סוג הקרבן יחייב הבאת מספר בעלי חיים, שני כבשים, שבעה פרים וכד', יהיה על המביא להכפיל בהתאם גם את המנחות והנסכים. כמו כן, מורה התורה כי יש להשוות בין הגרים לבין העם בענין הבאת הקרבנות.

תרומת הפרשת חלה

כמו כן יהיה עליהם להפריש תרומה לה' הנקראת 'חלה' מכל ראשית עיסת בצק.

הכוח לעשות דברים בלתי אפשריים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"ויהס כלב את העם" (במדבר י"ג, ל')

מבין שנים עשר המרגלים ששלח משה לרגל את הארץ, חטאו עשרה והוציאו את דיבת הארץ רעה. רק שניים נשארו בצדקתם – יהושע וכלב. אנו רואים כמה הבדלים בין יהושע לכלב:

ראשית, יהושע ניצל מעצת המרגלים בזכות תפילתו של משה, שהתפלל עליו "י-ה יושיעך מעצת המרגלים". לעומתו, כלב פעל זאת בתפילתו האישית, ש"הלך שם ונשתטח על קברי אבות, שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם".

תוקף האמונה

גם לאחר ששבו מהשליחות ניכר הבדל ביניהם. כשיהושע וכלב דיברו יחד אל העם, רצו בני ישראל "לרגום אותם באבנים", ואלו כשכלב לבדו עמד לדבר, הצליח להשתיק את כולם ולגרום להם להקשיב לו – "ויהס כלב את העם".

גם בתוכן דבריהם בולט השוני. כשיהושע וכלב דיברו יחדיו, ניסו להסביר בהיגיון שאין בני ישראל צריכים לפחד מהעם היושב בארץ. לעומת זאת, כשכלב עצמו דיבר, לא הסתפק בדברי היגיון והוסיף דברי אמונה שלמעלה מהשכל – "עלה נעלה וירשנו אותה", וכפי שמפרשים חז"ל, שאפילו אם משה היה מצוה עלינו לעלות לשמים – נצליח לעלות.

הבדלי כיוון

כל ההבדלים הללו נובעים מהשוני המהותי בין יהושע לכלב. יהושע מייצג את השפע האלוקי שבא מלמעלה למטה, ואלו כלב מסמל את הקדושה שהאדם מגיע אליה בכוחות עצמו, בעבודה עצמית של התעלות מלמטה

למעלה.

לשפע שבא מלמעלה יש יתרון, שכן זה אור אלוקי גבוה ונעלה, אבל מכיון שהעולם התחתון עדיין לא זיכך את עצמו כראוי, אין האור הזה יכול לרדת עד למטה מטה. לעומת זאת, בהתעלות מלמטה למעלה אמנם לא מגיעים לאור כה נעלה, אבל הקדושה שמגיעים אליה חודרת לתוך המציאות התחתונה של העולם ומשנה אותו.

העבודה העצמית

זו הסיבה שיהושע לא היה יכול לשכנע את העם שעמד במריו, כי הקדושה שהוא מייצג אינה יכולה לרדת עד דרגה נמוכה כזאת. רק כלב, שניצל מהמרגלים בכוח תפילתו שלו, ושהקדושה שייצג באה על ידי זיכוך עצמי מלמטה – הוא הצליח להשתיק את העם ולגרום לו להקשיב.

ובסופו של דבר, דוקא הזיכוך העצמי מעורר קדושה עליונה ביותר, ולכן דוקא אצל כלב אנחנו מוצאים תוקף בלתי מוגבל של אמונה – "עלה נעלה וירשנו אותה", עד כדי נכונות לעשות דברים בלתי אפשריים ("לעלות לרקיע").

לדרגה זו מגיעים על ידי זיכוך העולם והחדרת הקדושה האלוקית לכל מקום, ואז מגיעים למצב שלא מתפעלים משום קושי והפרעה, וממשיכים בעבודה – לעשות את כל העולם למקום תורה ("ארץ ישראל"), עד שנזכה לקיום הייעוד "עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות", בביאת משיח צדקנו.

(מתוך הספר "שולחן שבת")

על פי' ליקוטי שיחות' כרך ח')

הקב"ה אוהב את הקטנים

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

רוב זמננו לעיסוקים חומריים, ואף הזמן המועט שייותר ללימוד התורה, יהיה שלא לשמה ויתפורר. מוטב להישאר במדבר, שבו ניתן ללמוד תורה כל היום, ללא כל מגע עם גשמיות העולם!

על כך ענה הקב"ה: "וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה... והם יירשוה". אמנם דור המדבר הוא דור דעה, השקוע ברוחניות בלבד, אך לארץ ייכנסו דוקא ה'טף' בדעת, בני הדור הצעיר, שיתעסקו בענינים גשמיים ויאלצו לכפות את עצמם לקיים תורה ומצוות.

בזאת חפץ ה': בעבודת ה' מתוך קשיים והתמודדויות. היא יקרה לו יותר מעבודתם הרוחנית של בני דור המדבר.

לא הרמה קובעת

נוסף על הפירוש הרוחני, יש בזה, כמובן, הפירוש הפשוט, שטף הם הילדים. ועל פי האמור לעיל מובן, שיש מעלה יתרה דוקא בלימודם של הילדים. אף שרמת לימודם נמוכה יותר, בכל זאת חביב לימודם של הילדים בעיני הקב"ה מתורתם של המבוגרים.

כך מצאנו במדרש על הפסוק "ודגלו עלי אהבה", שיש לקרוא זאת: "ודילוגו עלי אהבה" – זה התינוק שמדלג וקופץ על גבי האזכרה (שמות הקודש). כי מאחר שדילוגם בא מתוך אהבה לקב"ה ולתורתו, הרי זה מעורר את אהבת הקב"ה אליהם.

בזכות הילדים ניתנה התורה לכל עם ישראל, וההלכה קובעת: "אין מבטלין תינוקות של בית רבן אפילו לבניין בית המקדש", כי לימודם גורם נחת רוח למעלה יותר מבניית בית המקדש! לימוד התורה של הקטנים מבטל את מזימות האויבים ומעורר רחמים על כל עם ישראל.

"וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה' והביאתי אתם' וידעו את הארץ אשר מאסתם בה" (במדבר יד, לא)

העונש של הקב"ה על חטא המרגלים היה בבחינת "מידה כנגד מידה". הם הפחידו את בני ישראל עד שהללו צעקו על משה: "נשינו וטפנו יהיו לבז", והעונש היה שהם עצמם לא זכו להיכנס לארץ, ואילו "טפכם אשר אמרתם לבז יהיה... הם יירשוה" – דוקא הטף, הילדים, הם יירשו את הארץ.

הדגש הרב על הטף, הן בטענות העם והן בתשובת הקב"ה, ודאי שהוא נושא בו משמעות רחבה יותר. יש קשר מיוחד בין הטף לבין ירושת הארץ וביניהם לבין התפקיד שמוטל על עם ישראל בארץ ישראל.

מפורר יותר

חז"ל אומרים על תינוק שהוא "מפרר יותר ממה שאוכל". כלומר, התינוק מנצל רק חלק קטן מהמזון הניתן לו, שכן הרוב מתפורר ונופל על הארץ. על פי הגדרה זו נוכל להבין את ייחודו של הטף.

תינוק, במשמעות הרוחנית, רומז לאלה שהם קטנים בדעת. מזון, ברוחניות, רומז לתורה ולמצוות, שמזינות את נפש האדם. וכאן יש הענין שהתינוק מפרר יותר ממה שהוא אוכל: אצל הגדולים בדעת מושקעים רוב הכוחות בתורה ובמצוות, ואילו ה'טף' בדעת מבזבזים את כוחותיהם לדברים אחרים, וגם קיום המצוות שלהם מלא פניות צדדיות. מזונם הרוחני, התורה והמצוות, מתבזבז יותר משהוא נקלט בפנימיותם.

יתרון הקשיים

זו היתה טענת המרגלים: לשם מה להיכנס לארץ? הלוא בכניסתנו שמה נהיה כמו 'טף' (בדעת); נילץ לבזבז את

חסידות על הפרשה שלח

שכן דוקא על ידי 'העלאה' אפשר לחדור גם אל המטה מטה ביותר.

(ליקוטי שיחות, כרך ה, עמ' 90)

תכלית הכוונה – זיכור הארציות טובה הארץ מאוד מאוד. אם חפץ בנו ה' והביא אותנו אל הארץ הזאת (יד-ז-ח)

המרגלים לא רצו לעזוב את המדבר משום ששם היו משוחררים מטרדות העולם והיו יכולים להתמסר ללימוד התורה, ואילו בארץ ישראל יצטרכו לעסוק בחרישה וזריעה. גישתם היתה כגישתם של רשב"י ובנו בצאתם מהמערה בפעם הראשונה (ברכות, לה): "אפשר אדם חורש כו', וזורע כו', תורה מה תהא עליה?".

על כך ענו יהושע וכלב:

"טובה הארץ מאד מאד" – דוקא על ידי הכניסה לארץ וההתעסקות בעבודת הבירורים בקיום מצוות מעשיות, זוכים לגילוי אור נעלה, באופן של פעמיים "מאד".

"אם חפץ בנו ה'" – כך הוא חפצו ורצונו של הקב"ה, שבני ישראל ייכנסו לארץ ישראל, ויש לקיים ציווי זה בקבלת עול פשוטה, בלי שום טענה ומענה.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח תשמ"ו)

השליחות להאיר את ה'חוץ' פרשת שלח

ההוראה משם פרשתנו:

"שלח" הוא מלשון שליחות. כלומר, שולחים את האדם מד' אמותיו אל מקום שחוץ ממנו, חוץ מד' אמותיו הרוחניות, כדי לעשות שם 'ארץ ישראל', כפתגמו הידוע של הרבי ה'צמח צדק': "עשה כאן (בחוץ לארץ) ארץ ישראל". הווי אומר: יש לצאת ל'מקום רחוק' מיהדות ומהתורה, ולהביא לשם נר מצוה ותורה אור.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת שלח ה'תשמ"ו)

מעלת עבודת התחתון בכוחות עצמו ויהס כלב את העם (יג,ל)

דוקא כלב, ולא יהושע, הצליח להשתיק את כל העם, כולל את המרגלים.

טעם הדבר: כלב ניצל מעצת המרגלים על ידי תפילתו שלו, היינו בדרך "העלאה מלמטה למעלה", ואילו יהושע ניצל על ידי תפילת משה, בדרך "המשכה מלמעלה למטה". משום כך דוקא כלב פעל את ההתבטלות וההתעלות של המטה ביותר (המרגלים),

מיליוני צפיות – באתר ביוטיוב
ובפייסבוק. בקרו אותנו:

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנוש

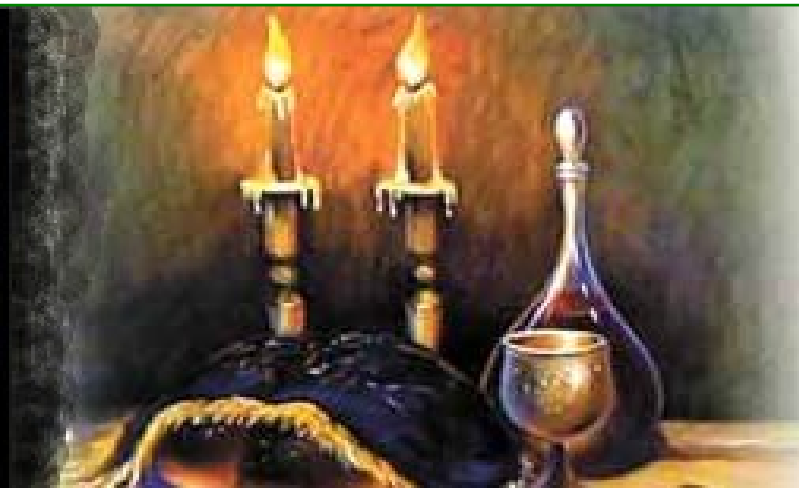
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
20:28	19:10	י-ם
20:31	19:25	ת"א
20:32	19:18	חיפה
20:28	19:15	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון